

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 18. Octobris. In Festo S. Lucæ. Cujus laus est in Evangelio per omnes
Ecclesias. Quæ laus Sanctorum est in Evangelio maxima, laus est Sancto
Lauçæ maximè propria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

certamen suscepit quod memoratum est? Cur non de illa hoc ipsum dicatur quod Scriptura refert: *Cessaverunt fortes in Israel & quæverunt donec surgeret Debora, surgeret Mater in Israel. Nova bella elegit Dominus, & portas hostium ipse subvertit.*

Jud. 5.

Judith. 15.

Cur non Idem ac de Juditha: *Tu gloria Ierusalem, tu latitia Israel, tu honorificentia populi nostri, quia fecisti viriliter, & confortatum est cor tuum?*

Adde quod ex hoc uno quod magis pati appeteret quam vivere, tot eius perfectissimæ Charitatis actuum licet exempla colligere, quor vitæ actus edidit. Nam quod est purior Charitas ab omni eo quod non est Charitas, cō est major & perfectior: tunc autem est perfectio purior Charitas, quod se sua que quis minus querit; Minus se vero querit qui pati appetit, nam solus patiendi timor nos nobis retinet: unde vides quo usque prochi perfectionis potuerit, & quam apte propterea dictum à sancto Iacobo, *Patientia opus perfectum habet.*

Iac. 1.

Deniq; nostra inde utilitas effusè profuit; Primo quidem quod ab illa sanctissimum habemus ordinem cum Virorum, tum Virginū, cujus non solum exemplo moveamur, sed etiam precibus & meritis singulariter adjuvamus. Hoc enim S. Teresia singulare voluit in hac sua tota Familia, ut non magis sibi, quam toti mundo laborarent, eò sua referrent omnia, quod ipse Christus ad æternam animarum salutem: Nec sibi aliter persuadeat soror vocationi suæ satisfacere, nisi dimidium vitæ det peccatoribus convertendis. O quale beneficium tam perverso mundo collatum! Nescis peccator unde aliquando tam boni motus respicientiæ tuam occupent animum! Carmelitani ordinis hic labor, hoc opus est. Et vos o felices animarum Zelatores, qui plures quam sciat in æternam provehitis beatitudinem, hoc ipso feliciores quo minus hoc scitis.

Deinde verò, nos in partem datæ confusio- nis venimus, noster est iste pudor, nostra hæc

verecundia, qui nil minus quā pati volumus, & nil magis quam infirmitatem præcedimus. Detecta, detecta est hodie malignantis naturæ dolositas, quæ se fingit non posse quod nō vult; quia nolle non ita excusatur, licet non posse. Sed factum est & suppositum illud non posse: posse si velles, hoc te docet Teresia, nec magis deinceps excusaris dicendo te non posse, quā si te nolle diceres; potes amice Lector, potes pati si velis: qui vult autem libenter pati, potest id omne quod ait se non posse qui nō vult pati. Solus hic defectus est quod nolis pati, defectus autem est non potestatis sed voluntatis. Hinc omne vitium ab impatientia sicut paulò ante dicebatur, omnem esse virtutis perfectionem à patientia. Quod gravis Auctor aperte pridem docuit: *Matrix impatientia in omne delictum diffundens de suo fonte varias criminum venas. Omne peccatum impatientie ascribendum. Malum impatientia est boni. Nemo impudicus non impatiens pudicitia, & improbus probitatis, & impius pietatis, & inquietus quieti.* Id est, cum sit opus pati ad virtutem exercendam: qui non vult pati, non vult virtutem, & vult oppositum vitium; Unde hic triplex voluntatis defectus est, nolle pati, nolle virtutem, & malle vitium.

Tertull. de patientia.

At cum primus horum defectuum sit nolle pati, reliquos sustulit qui primum auferat, & qui libenter velit pati.

O quantum debet Mundus Teresie quæ tam brevem salutis ac totius perfectionis viam aperuit, aut apertam monstravit! o quantum illa mundo exprobrabit, quod tam brevem & apertam salutis viam non introjerit!

Vide in 2. p. Fer. 3. Dominica 1. in Quadragesima. Fer. 4. Paschæ. Et Feria 5. Pentecostes. Ubi hæc seorsum Veritates demonstrantur.

Ab imitando Christo excusantis humanam infirmitatem infirma est & nulla excusatio. In infirmitate virtus: In impotentia potentia. Qui non satis audet in magnis, nimis audet in parvis.

IN FESTO S. LVCAE EVANGELISTÆ.

Die 18.
Octobris.

Cuius laus est in Evangelio per omnes Ecclesias. 2. Cor. 8.

Haynaufruo pars IV.

lii

VERI-

VERITAS PRACTICA.

Quæ laus Sanctorum est in Evangelio maxima: laus est Sancto Lucae maxime propria.

RATIO EST, Quia laus Sanctorum qua in Evangelio maxima recensetur, est continua Crucis mortificatio.

Atqui hæc est Sancti Lucae laus maxime propria. Ergo & qua est in Evangelio maxima, illi maxime & proprie convenit: Quæ cum sit simul valde practica, non minus erit Consideranti utilis, quam Sancto gloriosa.

I. PUNCTUM.

QUON de Christo Domino ac S. Joanne Baptista dicitur qui mutuam de se testimonium perhibuerunt, hoc ipsum de sanctis Paulo & Luca dici quodammodo potest qui de se invicem sic suis scriptis testantur, ut quemadmodum Lucas Paulum in illo quem de actis Apostolorum scripsit libro luculente celebrat, sic Paulus Lucam passim in epistolis egregè prædicat; atq; in illa præsertim quam ad Corinthios secundam scripsit, ubi paucis multa complectitur: *Misimus, inquit, fratrem cuius laus est in Evangelio per omnes Ecclesias: non solum autem, sed & ordinatus est ab Ecclesiis comes peregrinationis nostræ, in hanc gratiam quæ ministratur à nobis ad Domini gloriam, & destinatam voluntatem nostram;* Quæ postrema verba quam sint insignia parebit clarius, si prima illa prius expendimus, *Cuius laus est in Evangelio:* Non enim solum Apostolus Evangelistam laudat quod scripsit Evangelium valde accuratum & omni laude dignum, sed quod Evangelio conformem vitam ageret, seu quod ita laudabilem se præberet, ut quæ laus Sanctorum est in Evangelio præcipua & maxima, laus hæc illius esset. Quod certe est consideratione dignissimum, sive ut intelligatur attentius quamnam vitæ dependæ laus sit in Evangelio maxima, sive ut agnoscarur appetius quam verè sancto Lucae conveniat, indeque nobis ad praxim quid conferri possit.

If. 10.
Rom. 9.

De primo, jam supra dictum est Christum Dominum Sacri Authorem Evangelii dici à Prophetis abbreviatum Verbum simul & abbrevians, quæ in Evangelio tota vetus Scrip-

tura sic esset abbreviata, ut ipse etiam Christus Evangelium abbreviavit, cum dixit: *Crucem unicuique suam quotidie ferendam esse. Ecce in Cruce totum constat, & in moriendo totum jacet, & non est alia via ad vitam, & ad veram internam pacem nisi via sanctæ Crucis, & quotidiana mortificationis.* Hoc signum Christiani, hæc Evangelii tessera, hic electorum Liber scriptus intus & foris. *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis,* hæc illi nota designantur. Hoc in ipso primo ad Christum introitu, deuneriatur, cum in baptismo vetus homo cruci affigitur, quam baptizatus numquam deponat ut possit cum Apostolo dicere: *Semper mortificationem Iesu in corpore nostro circumferentes, ut & vita Iesu manifestetur in corporibus nostris. Semper enim nos qui vivimus, in mortem tradimur, propter Iesum: ut & vita Iesu manifestetur in carne nostra mortali.* Unde & concludit, *Ergo mors operatur in nobis.* Id est, ergo hinc concludendum quod si quid operatur laude dignum, hoc totum in Cruce & Morte est: hæc est Crucis mortificatio, quæ eum Christo totum in nobis operatur. Nihil enim ad cuius rei perfectionem aptius, quàm quod ei primum esse contulit: Unde cum à Christi Cruce & morte vita nostra spiritualis effluerit, in una cruce propterea perfectius promovetur, & quidquid in toto laudabilius Evangelio prædicatur, hoc à Cruce ferenda totum depromitur. *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus,* ait Dominus: quasi diceret, nihil habet quo à me meoque Evangelio commendetur, quasi diceret, qui autem accipit Crucem suam hic est me dignus, hic est quem singulariter meum agnosco, hic est quem commendo & prædico.

L. 2. de
Imit. Chr.
c. 12.
Gal. 5.

2. Cor. 4.

2. Cor.

Mat. 10.

II. PUNCTUM.

ATQVI hæc est Sancto Lucae laus maxime propria.

Sic enim expressis de illo verbis Ecclesia, dum eius interventionem à Deo postulat: *Inter veniat pro nobis, qua sumus Domine, Sanctus tuus Lucas Evangelista, qui Crucis mortificationem jugiter in suo corpore pro tui nominis honore portavit.* Observa illud, *jugiter,* quasi hoc ipsum esset quod vox Evangelica quotidie quam usurpat Dominus ubi de Cruce ferenda sermonem habet: quasi hæc ipsa esset nostra Propositio, quod talis omnino fuerit sanctus Lucas, quale

Iuc. 9.

2. Tim.

qualem vult Dominus in Evangelio. Quod profecto sic expresse de illo non diceret Ecclesia, nisi singulari hac laude commendaretur; Nam orando Deum ut apud Ipsum interveniat pro nobis sanctus Lucas, hanc rationem adjicit velut motivum quo nitatur oratio, qui Crucis mortificationem jugiter in suo corpore pro tui nominis honore portavit; Quod nisi esset verum, destrueret potius orationem quam firmaret.

Confirmatur vero egregie postremis illis Apostoli verbis quae hic declaranda remisimus, Non solum autem, inquit, laus eius est in Evangelio per omnes Ecclesias, sed & ordinatus est ab Ecclesiis Comes peregrinationis nostrae, quasi diceret, sic omnium iudicio mortificandae carni & ferendae cruci studebat, ut dum passim quaerere peregrinationis meae Comitem qui tam multa pericula, quibus quotidie peregrinando exponor, mecum ferret, oblati ille sit & constitutus quasi aptissimus omnium iudicaretur, quod satis innotesceret quam jugiter in suo corpore Crucis mortificationem portaret.

Quod si porro talis esset dum Paulo datus est comes, qualem putas exiitisse dum Apostolum peregrinando comitatur? Nostine Paulum Apostolum? Audisti in quas ille peregrinationes per universum mundum susceperit, & quae tum pericula subjerit? In laboribus, inquit, plurimis, in carceribus abundantius, in plagis supra modum, in mortibus frequenter. A ludaeis quinquies quadragenas, una minus accipi. Ter virgis caesus sum, semel lapidatus sum, naufragium feci, nocte & die in profundo maris fui, in numeribus saepe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus; in labore & erumna, in vigiliis multis, in fame & siti, in ieiuniis multis, in frigore & nuditate: Praeter illa quae extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum.

At Paule, nullumne habes comitem peregrinationis tuae? Nullumne qui te tantis in periculis comitetur? Habeo, inquit habeo fratrem illum cuius laus est in Evangelio per omnes Ecclesias, quem & Timotheo nominatim designans, Lucas est, inquit, mecum solus.

Certe hoc mirum, non jam quod Lucas sit comes Pauli, sed quod solus sit comes, quasi duo illi soli pares essent tot ferendis periculis;

quasi duo illi velut boves Evangelici juncti essent eodem iugo, sicque simul universum peragrarent & excolerent terrarum orbem.

O mira certe nostri laus Evangelica! Numquid propterea bovis similitudo praecaevis illi convenit ex illo mystico Prophetae curru qui a quatuor animalibus trahitur? Non improbandum quod ait sanctus Hieronymus de sacrificio Zacchariae Sacerdotis a quo suum Lucas Evangelium inchoat; Sed neque Is aberret qui dixerit bovis similitudinem Lucae praefertim competere, quod singulariter cum Apostolo, terras Infidelium peragrande, laborem suum contulerit: & per jugem illam Crucis mortificationem quam portabat in Corpore suo, suum Corpus exhibuerit velut sacrificium, velut hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, qualem ipse describit Apostolus, & qualem optat Dominus.

III. PUNCTUM.

Certa est igitur Veritas; quod qua laus Sanctorum est in Evangelio maxima, laus est sancto Luca maxime propria; Quia laus illa est quae illi per omnes Ecclesias hodie datur, quod Crucis mortificationem jugiter in suo corpore pro Dei honore portaret, & portandum doceret; & quod supremae laudis est, sic etiam apud Deum mereretur, ut singulariter pro nobis interveniret & gratiam obtineret ad eandem scilicet Crucis mortificationem nostro in statu portandam.

Opportune autem observat sanctus Augustinus in sententiis quod sicut duo sunt officio medicinae, unum quo sanatur infirmitas, aliud quo custoditur sanitas: ita sunt duo gratiae dona & mortificationis opera, unum quod aufert carnis cupiditatem, aliud quod facit animam perseverare virtutem. Quasi diceret, unum ad malum evitandum, & aliud ad bonum jugiter peragendum; Nam nisi carnem mortificaveritis, secundum carnem vivetis, si autem secundum carnem vixeritis, morietur vobis: mortificate ergo membra vestra quae sunt super terram, ex quibus S. Apostoli & Augustini verbis aperte liquet, quod non minus sit necessaria vitae spirituali mortificatio, quam vitae corporali medicina. Quem in finem apte quod S. Lucas medicus fuerit, & comparandae nobis medicinae modum & praxim qua verbo & exemplo docuerit. Quod forte spectat illud Apostoli: Salutar vos Lu-

1. Cor. II.

1. Tim. 4.

Ex. 6.

Rom. 12.

Sent. 131.

Rom. 8.

Coloss. 3.

Coloss. 4.

cas medicus carissimus. Cur enim medici mentionem faceret, nisi ad aliquid medicinae spiritualis attenderet? Unde Divus Hieronymus: De medico corporum, inquit, in Medicum est versus animarum. Et de illius scriptis sic praefate: Si noverimus eorum Scriptorem esse Lucam medicum cuius laus est in Evangelio, animadvertemus pariter omnia verba illius, anima languentis esse medicinam.

Ex multis haec pauca quae Ille unus refert collige, quae sint tam familiaria & usitata, ut in mentem succurrant hoc ipso momento temporis quo aliqua trium cupiditatum, unde omnes animae profluunt infirmitates, te invaserint. Contra cupiditatem opum: *Vae vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram.* Contra cupiditatem laudis & gloriae: *Vae cum benedixerint vobis homines: Vos estis qui iustificatis vos coram hominibus. Deus autem novit corda vestra, quia quod hominibus altum est, abominatio est ante Deum.* Stupenda sane sententia. Contra cupiditatem carnis: *Attendite vobis ne forte*

Luc. 6.

Ibid.

Ibid. 16.

Ibid. 21.

graventur corda vestra in crapula & ebrietate, & curis huius vita: & superveniat in vos repentina dies illa: Tamquam laqueus enim superveniet in omnes qui sedent super faciem omnis terra. Nonne haec sunt certa cupiditatum medicamentaeur non his uteris? cur excusas infirmitatem cum habeas praesentem medicinam? Nonne hinc potius argueris, quod praesente medico, torque salubribus praesentatis medicamentis nondum convalescas? Nonne toties audivisti quod vel semel audivisse sufficeret: *Numquid resina non est in Galad, aut Medicus non est ibi? Quare igitur non est obducta cicatrix?* Ratio in promptu est quia fanari non vis. Sed an putas, probat haec ratio?

Ierem. 8.

Vide in 1. p. Fer. 5. Hebd. 6. post Epiphaniam. In 3. p. Fer. 2. Hebd. 12. In 4. p. Fer. 15. Hebd. 18. ubi de defectu voluntatis nostrae circa sanitatem & salutem animae.

Videri etiam potest in 3. p. Hebd. 18. ad decima quae tota ex hodierno Evangelio de missis ad praedicandum Discipulis.

Die 21.
Octobris.

IN FESTO S. VRSULAE, ET SOCIARVM VIRGINVM AC MARTYRVM.

Multa filia congregaverunt divitias, Tu supergressa es universas. Proverb. 31.

VERITAS PRACTICA.

Ad congregandas caeli divitias nihil aptius, quam aptum fieri ad congregandas caelo animas.

RATIO EST plana & obvia, nam ad congregandas caeli divitias nihil aptius quam multa & multum posse mereri.

Sed aptum fieri ad congregandas caelo animas, hoc est multa & multum posse mereri.

Argo ad congregandas caeli divitias, nihil aptius quam aptum fieri ad congregandas caelo animas; Quo in praestanti opere cum excelluerit sancta Vrsula, mirum quantas sibi congregarit divitias, & quantis sibi congregandis viam his aperuerit, quibus datum est eius exemplo congregare & nutrire caelo animas.

I. PUNCTUM.

SANCTUS ille Doctor qui ab ore aureo nomen accepit, & vulgo Chrysostomus dicitur, vix umquam purius & abundantius ex ore suo fundit aurum, quam cum de Virginitate & Virginibus sermonem habet; Nam praeterquam quod singulares de hoc argumento tractatus edidit, nulla se passim in totis quas explanat Scripturis offert occasio, quin tanta virtutis praestantiam profusiori prosequatur eloquio. Cum vero Parabolam de decem Virginibus, quarum erant quinque sapientes, & quinque fatuae de claradama aggreditur, quaerit studiosae ac sollicitae quid sit quamobrem Dominus hanc in persona Virginum instituerit; cum praesertim in ea videatur paulo indignius habere virgines quas & fatuas nominat, & expellit a nuptiis, & se necesse affirmat.

Respon-